

Älskade barn (narpesgymnasium-2e)

Julia vaknar med ett ryck. En unken lukt av oset från mammas spis sticker till i hennes näsa och hon sätter sig upp ur det som hennes föräldrar kallar säng. Julia skulle snarare beskriva det som en smutsig madrass fylld med hö i ett försök att göra den mjukare. Hon hör pappas steg som närmar sig skrubben hon är instängd i och han låser försiktigt upp låset. En tallrik med gröt kommer infarande och pappa mumlar något om frukost.

Samma visa varje dag. Inte ens ett *godmorgon* får Julia fastän hon ler så ödmjukt hon bara kan när morgongröten kommer. Hon kastar en blick på almanackan. Den åttonde maj, alla fåglars dag, 2090.

En stund senare hör hon pappas steg närma sig igen. Trots att hon redan vet vad som kommer att hända finns det en smula hopp om att det är just idag hon ska få komma ut ur skrubben och känna frihet. Få springa fritt utomhus och skratta, skrika så högt hon bara orkar. Men nej, pappas slag träffar henne på samma ställe de alltid gör. Strax under revbenen vid sidan av magen. *Odugliga barn* slänger han ur sig innan han låser dörren och det blir mörkt igen.

På kvällen får Julia höra på en anekdot om den gamla världen och den värsta miljöförstörelsen. Pappa talar högt och utan tonjustering medan Julia lyssnar med skrubbdörren på glänt. Mamma sitter i köket och då och då kan Julia höra ett snyftande ljud som hon inte riktigt kan sätta ordet på. När pappa föreläst klart smäller han igen skrubben och försvinner ut i köket där Julia upprepade gånger kan höra mamma bli slagen.

När ska det här egentligen få ett slut? Är det såhär Julia ska spendera resten av sitt liv? Instängd och dold från verkligheten. Varför kan pappa inte bara förstå hur hemskt deras liv är och vad är egentligen nyttan med att sitta inlåst dag ut och dag in? Frågorna ekar i hennes huvud och hon lägger sig ner på sin madrass innan hon sluter ögonen och somnar.

Nio månader senare och en stor del av hennes livslust har nu försvunnit. Det lilla hopp som finns kvar kämpar dagligen mot den inre rösten som säger att det inte är någon ide´ att överleva. Julia orkar inte röra sig längre, utan ligger ihopkrupen på sin madrass hela dagarna. Eftersom det inte heller finns någon ork kvar för att äta har hon blivit kraftigt underviktig, men trots hennes livshotande situation är det ingen som bryr sig om henne. Ingen som kramar om henne, pratar med henne och framför allt *ingen* som lyssnar.

Mamma har Julia inte heller sett till på flera månader nu, det är pappa som styr hushållet. "Det enda mor är kapabel till är att städa, laga mat och hålla sig undan". Det påminner pappa Julia om varje dag. En morgon sitter hon och petar i morgongröten när det på skrubbdörren hörs en knackning.

- Julia? viskar en svag röst.

- Ja? svarar Julia.

En mager hand sträcks in i skrubben och Julia tittar förvånat upp. Där står mamma. Med ett mjukt grepp lyfter hon upp Julia som knappt hålls på benen och tillsammans går de ut till köket. Ovanligt nog är pappa inte hemma, så Julia känner för första gången på länge trygghet. De sätter sig ner och mamma ser på Julia med en sliten blick. *Älskade barn* börjar hon med. Julia hade aldrig hört de orden tidigare.

Mamma berättar för Julia om hur hon i nästan ett års tid varit fullständigt maktlös. Om hur hon inte varit tillåten att komma i kontakt med sin dotter och om hur hon varje dag suttit med ett litet hopp om att någon gång få se sin älskade flicka igen.

- Julia, vi ska fly tillsammans, säger mamma.

Julia låter orden sjunka in. *Fly*. Hon ser på mamma och känner en värme sprida sig i hela kroppen. Hon kryper upp i mammas famn och känner hur mungiporna sakta dras uppåt. Det gör även mammas. De hade båda glömt bort hur underbart det kändes att vara glad och de sitter nu länge och ler tyst mot varandra innan mamma så småningom börjar berätta om deras resa mot *paradiset*.

Tre månader senare har pappas kontakt med dottern varit knapp. Ibland går det flera dagar utan att han levererar henne någon mat eller undervisar henne om den gamla världen. Idag är det en sådan dag. Den senaste gången pappa smällde igen skrubbdörren var tre dagar sedan, men nu förstår till och med pappa att det är dags för Julia att få känna lite frihet. Han är på väg mot köket för att hämta hennes morgongröt när han inser att mor inte befinner sig i huset. Det finns heller inte någon färdigt tillredd gröt på bordet, utan köket står tomt och gapar mot honom när han står och stirrar med en förvånad blick. Han springer vidare mot skrubben och slår upp dörren. Ingen Julia.

Pappa sjunker ihop på golvet. Han sitter länge, länge och stirrar in i skrubben med armarna knutna och bearbetar tanken på att de är *borta*. När den första tåren faller ner för hans kind kan han inte längre hålla känslorna inne. Han brister ut i tårar och gråter så länge att det samlas en pöl av tårar framför honom.

- Vad är det för fel på mig? viskar han tyst.

Samtidigt är Julia och mamma på väg någon helt annanstans. Till en friare och tryggare plats.

De sitter i en taxi och Julia får syn på en almanacka. Den åttonde maj, alla fåglars dag, 2091. När taxin stannar står de framför en massiv byggnad.

- Det här är Barnträdgården, säger mamma.

- Paradiset? frågar Julia.

- Ja, Julia. Det här är paradiset, svarar hon och kliver ut ur bilen.

De står och beundrar den mäktiga byggnaden en stund innan mamma vänder sig mot Julia med ett allvar i blicken.

- Det är dags för dig att inta paradiset nu, säger hon.

- Men mamma, ska inte du följa med? svarar Julia ängsligt.

- Nej, Julia. Det här är *din* plats och jag måste tillbaka till din far.

När Julia kramar om sin mamma för sista gången lovar hon sig själv att aldrig glömma hennes mjuka röst, ljusbruna hår och ljuvliga doft. Att släppa taget om mammas famn kändes som att släppa taget om det enda som spelade någon roll i

Julias liv och det sista hon hinner säga innan mamma försvinner in i taxibilen är "Jag kommer alltid älska dig, mamma".

Hon skulle bara veta.